

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 773

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 16 octombrie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR	
79. — Hotărâre privind aprobarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu: Propunere de acord interinstituțional privind o mai bună legiferare — COM(2015) 216	2-3
80. — Hotărâre pentru aprobarea opiniei referitoare la Propunerea de Decizie a Consiliului privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului adițional la Convenția Consiliului Europei privind prevenirea terorismului (CETS nr. 196) — COM (2015) 291 și Propunerea de Decizie a Consiliului privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea terorismului (CETS nr. 196) — COM (2015) 292	4-6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.109. — Ordin al ministrului transporturilor pentru abrogarea Ordinului ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 82/2001 privind aprobarea aplicării Reglementării europene JAR 26 — Cerințe adiționale de navigabilitate pentru operare, care cuprinde cerințe specifice de navigabilitate pentru certificarea operatorilor aerieni conform dispozițiilor reglementărilor europene JAR OPS 1 — Transport aerian comercial (avioane) și JAR OPS 3 — Transport aerian comercial (elicoptere), a căror aplicare a fost aprobată prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 437/1999	6
2.155. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru aprobarea Listei cu gradatorii autorizați	7-8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 12 din 25 mai 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9-16

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE

privind aprobarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu: Propunere de acord interinstituțional privind o mai bună legisferare — COM(2015) 216

În temeiul prevederilor art. 67 și ale art. 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 160—185 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Opinia nr. 4c-19/560 adoptată de Comisia pentru afaceri europene în ședința din 28 septembrie 2015, Camera Deputaților:

1. la act de Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor — O mai bună legisferare pentru rezultate mai bune — O agendă a UE — COM(2015)215, al cărui conținut este luat în considerare în prezenta opinie.

2. la act că propunerea Comisiei privind un nou acord interinstituțional înlocuiește Acordul interinstituțional din 2003 privind o mai bună legisferare și Abordarea comună interinstituțională a evaluării impactului din 2005 și reține că propunerea vizează creșterea calității legisferării.

3. Apreciază că importanța acordată bunei legisferări de către noua Comisie Europeană, prin includerea acestei teme în portofoliul prim-vicepreședintelui Comisiei, comisar pentru mai buna legisferare, relații interinstituționale, statul de drept și Carta drepturilor fundamentale, reprezintă o primă garanție a determinării Comisiei de a perfecționa acest domeniu, în sensul celor declarate.

4. Subliniază că mai bunei legisferări i se acordă în mod justificat un loc central, întrucât, împreună cu libera circulație, generează valoare economică adăugată, contribuind astfel la realizarea principalului obiectiv al Uniunii de a contribui la bunăstarea economică și socială a cetățenilor săi, prin intermediul mijloacelor sale esențiale, cum sunt piața internă și politicile comune aferente, care sunt masiv reglementate la nivelul Uniunii.

5. Apreciază că valoarea și performanțele sistemului bunei legisferări al Uniunii Europene erau deja de un nivel superior, comparativ cu sisteme similare ale celor mai multe state membre și state terțe dezvoltate, și felicită Comisia Europeană pentru ambiția de perfecționare în continuare a acestui sistem și în special pentru scopul pentru care și-a asumat această complexă responsabilitate, anume acela de a oferi beneficii concrete și durabile cetățenilor, întreprinderilor și societății în sens larg.

6. Apreciază că prin noul pachet Comisia Europeană a stabilit un standard foarte ridicat de bună legisferare, cu angajamentul reînnoit de a consulta părțile interesate în mai multe moduri inovatoare, cu indicarea pașilor importanți prin labirintul procedurii legislative ordinare, cu mai multe canale care pot fi activate pentru a se asigura că fundamentarea cât mai bună a legislației s-a realizat, cu măsuri dedicate finalizării ciclului de politici, prin reducerea neîncrederii în actele delegate, prin controlul adecvării (*fitness checks*) și evaluările *ex-post*.

7. În privința principiilor care stau la baza unei mai bune legisferări salută evidențierea de către Comisia Europeană a

importanței „metodei comunitare”, a transparenței procesului legislativ, legitimității democratice, subsidiarității, proporționalității, securității juridice, precum și a caracterului simplu, clar și consecvent al redactării textelor legislative.

Salută, de asemenea, opțiunea Consiliului ca pe lângă cele deja mai sus enunțate să se țină seama și de protecția consumatorilor, sănătate, mediu și protecția angajaților.

8. Împărtășește punctul de vedere al Comisiei Europene privind necesitatea de implicare substanțială a Parlamentului European și a Consiliului în demersurile Comisiei pentru o mai bună legisferare și în procesul în sine.

9. Consideră că Parlamentul European și Consiliul, în calitate de colegislatori, au într-adevăr responsabilitatea de a ține seama de impactul modificărilor pe care le aduc legislației europene, ceea ce impune efectuarea de către Comisie a unei analize adecvate a impactului.

10. Consideră că dacă Parlamentul European și Consiliul nu își vor consolida propriile capacități de evaluare a impactului, atunci când, adoptând decizii asupra unor propuneri ale Comisiei Europene, bine fundamentate prin studii de impact și printr-un elaborat proces de consultare, ajung să ignore fundamentarea propunerii, calitatea și validitatea întregului proces decizional pot fi puse sub semnul întrebării.

O asemenea stare de fapt ar însemna că în sistemul instituțional al Uniunii expertiza Comisiei Europene nu este suficient utilizată, ceea ce ar constitui în același timp o risipă de resurse și o îndepărtare de companii, organizații ale societății civile, cetățeni, de vreme ce decidenții care au ultimul cuvânt nu iau în considerare opiniile formulate de părțile interesate.

De aceea oferta Comisiei Europene de a acorda asistență Parlamentului European și Consiliului în propria evaluare a studiilor de impact realizate de către Comisie ar trebui să se materializeze și să se generalizeze.

11. Admite că, în pofida adoptării oficiale a instrumentelor bunei legisferări în majoritatea statelor membre, punerea lor în aplicare rămâne slabă sau inexistentă.

12. Admite că lipsa unei culturi a evaluării, la nivelul multor guverne naționale, reduce posibilitatea instituțiilor Uniunii Europene de a urmări întreg traseul normelor Uniunii, până la fazele de transpunere și punere în aplicare, care sunt de competența autorităților naționale sau locale.

De aceea, susține prevederile noului acord interinstituțional potrivit cărora statele membre trebuie să ofere o motivație detaliată pentru deciziile de a adăuga noi reguli în procesul de transpunere și să argumenteze motivul pentru care au recurs la supratranspunere (*gold-plating*), eventual printr-o evaluare de impact.

13. Semnalează că intenția Comisiei Europene de a-și consolida capacitatea de supraveghere a măsurilor de transpunere sporește obligațiile statelor membre care vor trebui să prezinte documente explicative suplimentare privind strategia lor de transpunere, în plus față de simpla notificare a transpunerii.

14. Dintre măsurile propuse apreciază în mod deosebit:

— consolidarea programării anuale și multianuale a Uniunii Europene, cu îmbunătățirea schimbului de informații între Comisie, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene;

— posibilitatea părților interesate de a-și exprima punctul de vedere asupra propunerii și a analizei de impact, publicate, în paralel cu procesul de consultare a parlamentelor naționale în cadrul procedurii de control al principiului subsidiarității;

— accesul la informații privind lucrările pregătitoare și legislative în cadrul procedurii legislative ordinare, inclusiv a negocierilor trilaterale;

— accesul la informații pentru prima dată al publicului la proiectele de acte delegate și proiectele importante ale actelor de punere în aplicare și crearea unui registru al actelor delegate;

— crearea unei baze de date publice cu privire la stadiul dosarelor aflate în procedură de codecizie;

— o explicație mai detaliată a modului în care inițiativa asigură respectarea subsidiarității și proporționalității;

— indicarea clară a situațiilor în care rezultatele au fost dezamăgitoare și au apărut consecințe neintenționate.

15. Salută propunerea Comisiei Europene de simplificare a gestionării fondurilor UE, monitorizarea progreselor în materie de simplificare prin intermediul unui tablou de bord privind simplificarea administrativă, instituirea grupului la nivel înalt care să monitorizeze măsurile de simplificare adoptate de statele membre, pentru fondurile structurale și de investiții.

16. Semnalează că particularitatea abordării UE pentru o mai bună legiferare, în comparație cu alte sisteme de evaluare a reglementării, este concentrarea în mod simultan asupra impactului economic, de mediu și social al legislației propuse, adică o abordare cuprinzătoare de elaborare a politicilor, și că în aceste condiții o eventuală supralicitare a simplificării și reducerii birocrăției nu ar răspunde dezideratului de creștere a calității sistemului.

Intenția declarată a Comisiei Europene de a accentua în evaluările sale impactul social și de mediu poate fi pusă în discuție de trimiterile frecvente la sarcinile administrative și costurile de reglementare, ceea ce sugerează o dificultate de a găsi un echilibru între cele două categorii.

În același sens se poate observa că, adesea, atenția Comisiei se concentrează mai mult pe sarcinile și costurile legiferării, decât pe beneficiile legiferării.

17. Observă că, deși în mod obișnuit evaluarea impactului și evaluarea riscurilor se completează reciproc, în Uniunea Europeană instrucțiunile despre cum să se evalueze riscul sunt destul de sumare în orientările noului acord; cu toate acestea, reglementarea riscului constituie o parte semnificativă a

acquis-ului UE și de aceea evaluarea riscurilor ar trebui să fie mai bine codificată, cu orientări clare privind modul de realizare.

18. Exprimă rezerve față de modul în care Comisia Europeană intenționează să își multiplice activitățile (mai multe runde de consultare, evaluarea preliminară a impactului, evaluarea planurilor de punere în aplicare și multe altele) fără să sporească în mod semnificativ personalul și fără să asigure competențele necesare.

19. Semnalează că aspecte metodologice importante încă așteaptă clarificări, de exemplu în ce situații va fi analiza costuri-beneficii absolut necesară sau în ce situații va fi analiza multicriterială cea mai potrivită.

20. Apreciază că ar fi foarte utilă adoptarea de către Comisie, în cazul legislației cu impact economic, de mediu și social semnificativ, a unui set de criterii și indicatori adaptați viziunii Uniunii Europene pe termen mediu și lung. Acest lucru ar necesita instituirea unei legături mai puternice între analiza multicriterială în evaluarea impactului și evaluarea *ex-post* și, respectiv, indicatorii strategiei Europa 2020, care reprezintă viziunea Uniunii pentru creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii.

21. Semnalează că obligația Comisiei Europene de a explica public motivele pentru situația în care decide să ia măsuri fără a prezenta o evaluare adecvată a impactului nu oferă suficiente garanții.

22. Apreciază perspectiva Comisiei Europene de simplificare a cadrului legislativ pentru a permite întreprinderilor mai mici să îl respecte, dar exprimă rezerve față de realizarea acestui obiectiv, întrucât o simplificare de asemenea anvergură nu pare posibilă din cauza complexității inerente a sistemului decizional al Uniunii.

23. Se rialiază punctului de vedere al Comisiei pentru Uniunea Europeană din Camera Comunelor care a subliniat importanța transmiterii către parlamentele naționale a evaluărilor inițiale ale impactului, nu numai a rezultatelor finale ale evaluărilor, elemente utile în cadrul procedurii de control al aplicării principiului subsidiarității.

24. Se rialiază punctului de vedere al Comisiei pentru Uniunea Europeană din Camera Comunelor care a subliniat că acordul interinstituțional nu aduce nimic nou din perspectiva asigurării transparenței negocierilor trilaterale, întrucât formularea paragrafului 28 reia echivocul textelor anterioare.

25. Se rialiază punctului de vedere al Comisiei pentru afaceri europene a Consiliului Federal al Austriei, care propune verificarea legitimității și identității experților la care fac apel comitetele Comisiei, precum și participarea reprezentanților statelor membre, în faza pregătitoare a actelor delegate, în beneficiul unei mai bune coordonări ulterioare la nivel național.

26. Propune facilitarea prelucrării informațiilor transmise de către parlamentele naționale Comisiei Europene, prin publicarea pe platforma IPEX a parlamentelor naționale a listei de propuneri/recomandări/observații transmise de parlamentele naționale la încheierea procesului de examinare.

Această hotărâre a fost adoptată de către Camera Deputaților în ședința din 13 octombrie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București 13 octombrie 2015.
Nr. 79.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea opiniei referitoare la Propunerea de Decizie a Consiliului privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului adițional la Convenția Consiliului Europei privind prevenirea terorismului (CETS nr. 196) — COM (2015) 291

și

Propunerea de Decizie a Consiliului privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea terorismului (CETS nr. 196) — COM (2015) 292

În temeiul prevederilor art. 67 și ale art. 148 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 373/2013 privind cooperarea dintre Parlament și Guvern în domeniul afacerilor europene și ale art. 160—185 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Luând în considerare Opinia nr. 4c — 19/567 adoptată de Comisia pentru afaceri europene, în ședința din 28 septembrie 2015, Camera Deputaților:

1. Constată că România a semnat și ratificat Convenția Consiliului Europei privind prevenirea terorismului (CETS nr. 196).

2. Constată că, într-adevăr, Convenția prezintă lacune care ar fi putut fi determinate, printre altele, de evoluțiile semnificative și de reconfigurările rapide ale terorismului, fapt care justifică acțiunea Consiliului Europei de a completa dispozițiile Convenției, în ceea ce privește incriminarea faptelor prevăzute la art. 2—6 din Protocolul adițional.

3. Admite, astfel, utilitatea Protocolului adițional, inclusiv din perspectiva facilitării aplicării unor prevederi ale Rezoluției nr. 2.178/2014 a Consiliului de Securitate ONU, legate de prevenirea și urmărirea plecării luptătorilor teroriști străini, promovarea unei înțelegeri comune și a unui răspuns comun la infracțiunile legate de luptătorii teroriști străini, facilitarea în sens mai larg a cercetărilor și urmărilor penale având ca obiect fapte de natură pregătitoare care riscă sau amenință să conducă la săvârșirea de infracțiuni de terorism și facilitarea cooperării internaționale prin intensificarea schimbului de informații.

4. Susține perspectiva prezentată în Strategia Națională de Apărare a României, conform căreia combaterea terorismului nu trebuie și nu poate fi disociată de combaterea celorlalte amenințări la adresa securității naționale, fiind necesară o abordare cuprinzătoare, prin utilizarea tuturor instrumentelor puterii naționale.

5. Constată că în România cadrul legislativ definit de Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, cu modificările și completările ulterioare, este în permanent proces de actualizare în funcție de evoluțiile din domeniu și susține forma de organizare prin această lege a Sistemului național de prevenire și combatere a terorismului, cu Serviciul Român de Informații, ca autoritate națională în domeniu și coordonator la nivel tehnic al celorlalte autorități.

Apreciază contribuția autorităților și instituțiilor cu atribuții în domeniu, în special a Serviciului Român de Informații și a Serviciului Român de Informații Externe, la adaptarea cadrului juridic intern și la formarea pozițiilor naționale privind propunerile Uniunii Europene, aflate în proces de adoptare.

Apreciază asumarea responsabilității față de aliați a Serviciului Român de Informații și a Serviciului Român de Informații Externe, precum și vasta cooperare în format bilateral și multilateral, inclusiv pe dimensiunea strategică, ceea ce a facilitat dezvoltarea unor instrumente comune.

6. Relevă importanța deosebită a serviciilor de informații pentru Uniunea Europeană în ansamblul său și necesitatea stabilirii unei cooperări substanțiale, în măsura în care securitatea națională este, conform tratatelor Uniunii Europene, de competență exclusivă a statelor membre.

Consideră cadrul actual de cooperare între serviciile de informații ale statelor membre ale Uniunii Europene ca fiind viabil, remarcând în special cooperarea cu Centrul Uniunii Europene de analiză a informațiilor — EUINTCEN.

Consideră că este necesară crearea unei „culturi de securitate” atât în statele membre, cât și la nivelul întregii Uniunii Europene, prin creșterea transparenței instituționale, cu privire la atribuțiile, misiunile și succesele înregistrate în prevenirea și combaterea terorismului.

7. Reamintește că în Comunicarea Comisiei Europene privind Agenda europeană privind securitatea se stipulează lansarea unei analize de impact, în vederea actualizării în 2016 a Deciziei-cadru privind combaterea terorismului, ținând seama de negocierile privind Protocolul adițional.

8. Evidențiază că selecția pentru examinarea parlamentară a acestor două propuneri de decizie este motivată atât de dorința de a afirma că obiectivul imediat al propunerilor de decizie, respectiv semnarea de către Consiliul Uniunii a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea terorismului și a Protocolului adițional la Convenție în numele Uniunii Europene, ar trebui realizat fără rezerve, cât și de dorința de a transmite către instituțiile europene opțiunile sale principale privind prevenirea și combaterea terorismului, drept contribuție la analiza de impact, în vederea actualizării Deciziei-cadru privind combaterea terorismului.

9. Menține pozițiile și recomandările în materie de combatere a terorismului, exprimate în considerentele 11, 23—37 ale Hotărârii Camerei Deputaților privind aprobarea opiniei referitoare la Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor: Agenda europeană privind securitatea — COM(2015) 185.

10. Se realizează viziunii Uniunii Europene conform căreia terorismul nu este numai o problemă de securitate, ci și o amenințare la adresa libertății de exprimare, a diversității culturale și religioase din Europa și a valorilor fundamentale care stau la baza construcției Uniunii Europene; prin urmare, răspunsul la aceste amenințări trebuind să fie unul coordonat și cuprinzător, bazat pe o abordare echilibrată a dimensiunilor interne și externe ale securității.

11. Felicită Consiliul Europei pentru plasarea justă, la art. 2 al Convenției, a dreptului la viață ca fiind esențial în realizarea

deplinei respectări a drepturilor omului și amintește că în opinia sa asupra Agendei europene privind securitatea Camera Deputaților a exprimat aceeași opțiune, atunci când a subliniat că „dreptul la viață domină ierarhia drepturilor omului și, de aceea, acesta ar trebui să reprezinte criteriul principal care să stabilească prioritatea, urgența, intensitatea și dimensionarea resurselor necesare acțiunii UE sau a statelor membre în domeniul securității”.

12. Apreciază poziția Uniunii Europene, care consideră că principalul element al strategiei împotriva extremismului violent este prevenirea, așa cum este prevăzut și în Strategia de prevenire a radicalizării și recrutării, aflată într-un proces permanent de actualizare.

13. Felicită Consiliul Europei pentru excluderea clauzei de excepție politică prin care se elimină posibilitatea ca infracțiunile teroriste să poată fi confundate cu infracțiuni politice, ceea ce ar fi putut îngreuna extrădarea sau asistența judiciară reciprocă.

14. Observă că art. 27 al Convenției Consiliului Europei privind prevenirea terorismului prevede posibilitatea modificării Convenției la propunerea oricăreia dintre părți și recomandă împuternicirea Comisiei Europene de a urmări evoluțiile fenomenului terorist și de a propune periodic sau în caz de urgență astfel de modificări, cu respectarea cadrului consultativ și decizional curent de adoptare a deciziilor Uniunii Europene.

15. Consideră că actualizarea Deciziei-cadru privind combaterea terorismului reprezintă o oportunitate nu numai pentru a completa în continuare cadrul acțiunii cu noi măsuri, adaptate la noi forme de manifestare a terorismului, ci, mai ales, de a reprioritiza măsurile antiteroriste, în raport cu interese politice ori comerciale sau cu anumite inerții de aliniere la cutume în relațiile internaționale.

16. Apreciind că actualizarea Deciziei-cadru privind combaterea terorismului nu este totuși un demers suficient, în contextul recrudescenței radicalizării, recomandă Comisiei Europene să ia în considerare elaborarea unui document cuprinzător ce ar urma să servească ca instrument de interpretare unitară în sistemul de drept al Uniunii Europene pentru prevenirea și combaterea terorismului. Un astfel de document ar putea, cu ocazia unei revizuirii a tratatelor Uniunii Europene, să îmbrace forma unei anexe la tratat, similar Cartei Drepturilor Fundamentale.

Pregătirea unui asemenea document ar putea include o comunicare elaborată de Comisia Europeană prin care să fie adusă la cunoștința cetățenilor europeni adevărata dimensiune a terorismului și a efectelor sale sociale. Comunicarea ar putea fi elaborată în paralel cu analiza Deciziei-cadru privind combaterea terorismului sau integrat în aceasta.

17. Consideră că sunt necesare norme minime de drept penal comune care să uniformizeze atât dreptul substanțial, cât și cel procedural, inclusiv al tratamentului favorabil aplicabil celor implicați în acte premergătoare terorismului, dar care, în cele din urmă, cooperează cu autoritățile competente pentru prevenirea acestor acte. O astfel de acțiune la nivelul Uniunii Europene ar putea îmbrăca forma unui protocol separat la Convenția Consiliului Europei privind prevenirea terorismului (CETS nr. 196) sau ar putea fi inclusă la revizuirea deciziei-cadru amintite.

18. Semnalează că, deși există multe definiții ale terorismului, terorismul în sine nu a fost definit în mod explicit și cuprinzător în niciuna dintre convențiile multilaterale de combatere a terorismului și recomandă Comisiei Europene să propună o definiție-cadru, care să surprindă atât esența actului terorist, cât și principalele sale caracteristici, păstrând un grad de generalitate suficient pentru a putea realiza consensul și pentru a nu dezincrimina anumite infracțiuni asociate terorismului.

Reamintește că, în România, Legea nr. 535/2004, cu modificările și completările ulterioare, conține atât o definiție a terorismului, cât și prevederi cuprinzătoare pentru controlul acestui fenomen.

19. Semnalează lipsa de aplicabilitate a convențiilor multilaterale la terorismul sponsorizat de state, acestea aplicându-se doar actelor de terorism comise de actori individuali, și încurajează Comisia Europeană să elaboreze un document de consultare cu acest obiectiv.

20. Consideră că în cadrul politicii externe și de securitate comune a Uniunii Europene ar trebui să se abordeze definirea, stabilirea unui set de criterii, monitorizarea, identificarea căilor de cooperare cu state terțe în materie de combatere a terorismului sponsorizat de state. Serviciul European de Acțiune Externă ar putea contribui la acest demers prin consultări și negocieri cu autoritățile statelor în care Uniunea Europeană este reprezentată, pentru identificarea unui numitor comun.

21. Apreciază că relația dintre asigurarea libertăților civile și asigurarea securității cetățenilor ar trebui să se axeze pe concepția că securitatea națională nu exclude securitatea individului, ci ar trebui să o abordeze în cadrul paradigmei generale a securității, incluzând securitatea dreptului de exprimare și a tuturor libertăților cetățenești.

Asigurarea echilibrului dintre libertățile civile și securitatea cetățenilor ar trebui să respecte principiul proporționalității măsurilor adoptate, în raport cu obiectivele, excluzând orice formă de arbitrar.

22. Recomandă Uniunii Europene să aibă în vedere că anumite elemente ale Parteneriatului Estic pot fi utilizate și pentru prevenirea amenințării teroriste la frontiera estică a Uniunii Europene, iar utilizarea Parteneriatului Estic ca vector în acest scop are valoare adăugată.

23. Recomandă ca măsurile pentru gestionarea fluxului masiv de imigranți să includă mecanisme de supraveghere a riscului terorist, luând în considerare riscul sporit determinat de caracteristicile deosebite ale valului migraționist în mișcare, având elemente de organizare care sugerează o posibilă implicare a unor sponsori de mare anvergură.

24. Semnalează că primirea de instruire în scopuri teroriste, deplasarea în străinătate în scopuri teroriste, finanțarea deplasării în străinătate în scopuri teroriste, organizarea sau facilitarea în alt mod a deplasării în străinătate în scopuri teroriste, prevăzute de art. 2—6 din Protocolul adițional, sunt printre cele mai susceptibile acțiuni pregătitoare, al căror nivel de risc poate fi desconsiderat de către autoritățile de aplicare a legii, în special în cazurile de mică anvergură. La fel, incriminarea acestor infracțiuni poate întâmpina dificultăți, în măsura în care definițiile furnizate nu pot acoperi diversitatea actelor, iar intenția este greu de probat, lăsând decizia în sfera interpretării.

De aceea, recomandă Comisiei Europene să elaboreze un ghid online de bune practici, actualizat periodic, destinat autorităților judiciare ale statelor membre, care să informeze asupra efectelor unor subevaluări de acest fel, să prezinte o cazuistică și jurisprudență relevantă, să indice măsurile care s-au dovedit optime.

Salută inițiativa Comisiei Europene de a lansa un forum la nivelul Uniunii Europene, la care să participe companiile informatice, autoritățile de aplicare a legii, societatea civilă, destinat să implementeze cele mai bune instrumente de combatere a propagandei teroriste prin intermediul internetului și al mijloacelor de comunicare sociale, ca pe un model de acțiune viabil.

25. Propune ca actualizarea Deciziei-cadru privind combaterea terorismului să includă, fără a se limita la următoarele:

— un set de criterii care să faciliteze stabilirea unui just raport între libertățile civile și siguranța cetățenilor;

— o definiție a terorismului și o definiție ca domeniu politic aparte;

— o definiție a situației de urgență în combaterea unei amenințări sau urmărilor unui atac terorist, precum și o listă de acțiuni care pot fi întreprinse de autoritățile statelor membre, în situații de urgență, fără a fi expuse riscului de încălcare a drepturilor omului;

— o listă de măsuri antiteroriste, inclusiv judiciare și administrative, practicate în statele membre, pe care Uniunea Europeană le recomandă ca practică generală;

— o listă de măsuri de comunicare pentru contracararea propagandei teroriste, care și-au dovedit eficacitatea în statele membre, recomandate ca practică generală;

— un concept pentru organizarea de programe de deradicalizare și dezangajare;

— un concept pentru promovarea cooperării cu autoritățile a persoanelor expuse la radicalizare sau recrutare pentru acțiuni teroriste, care să includă dezincriminarea pentru fapte penale fără consecințe grave.

26. Consideră că terorismul poate fi combătut prin soluționarea cauzelor acestui fenomen acolo unde acesta este generat, în țările de origine, prin combinarea măsurilor politice și economice cu cele informative și coercitive.

27. Recomandă semnarea, în numele Uniunii Europene, a Convenției Consiliului Europei privind prevenirea terorismului și, respectiv, semnarea în numele Uniunii Europene a Protocolului adițional la Convenția Consiliului Europei privind prevenirea terorismului.

28. Recomandă Guvernului României semnarea de către țara noastră a Protocolului adițional la Convenția Consiliului Europei privind prevenirea terorismului.

Această hotărâre a fost adoptată de către Camera Deputaților în ședința din 13 octombrie 2015, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

București, 13 octombrie 2015.
Nr. 80.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru abrogarea Ordinului ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 82/2001 privind aprobarea aplicării Reglementării europene JAR 26 — Cerințe adiționale de navigabilitate pentru operare, care cuprinde cerințe specifice de navigabilitate pentru certificarea operatorilor aerieni conform dispozițiilor reglementărilor europene JAR OPS 1 — Transport aerian comercial (avioane) și JAR OPS 3 — Transport aerian comercial (elicoptere), a căror aplicare a fost aprobată prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 437/1999

Având în vedere Decizia directorului executiv al Agenției Europene pentru Siguranța Aviației 2015/013/R din 8 mai 2015 de adoptare a Specificațiilor de certificare pentru specificații suplimentare de navigabilitate pentru operațiuni, CS-26 — ediția 1, document care înlocuiește Reglementarea europeană JAR 26,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 82/2001 privind aprobarea aplicării Reglementării europene JAR 26 — Cerințe adiționale de navigabilitate pentru operare, care cuprinde cerințe specifice de navigabilitate pentru certificarea operatorilor aerieni conform dispozițiilor reglementărilor europene JAR OPS 1 — Transport aerian

comercial (avioane) și JAR OPS 3 — Transport aerian comercial (elicoptere), a căror aplicare a fost aprobată prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 437/1999, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 1 martie 2001, se abrogă.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Iulian-Ghiocel Matache

București, 8 octombrie 2015.
Nr. 1.109.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN
pentru aprobarea Listei cu gradatorii autorizați

Văzând Referatul de aprobare nr. 162.126 din 7 octombrie 2015 al Direcției generale politice agricole și strategii, văzând Lista cu gradatori autorizați propuși de Comisia Națională de Gradare a Semințelor de Consum, aprobată prin Procesul-verbal al Consiliului Extins al Comisiei Naționale de Gradare a Semințelor de Consum din data de 19 iunie 2015, în temeiul art. 9 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.336/2002 privind instituirea Sistemului național de gradare a semințelor de consum, cu completările ulterioare, și al art. 10 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista cu gradatorii autorizați, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dumitru Daniel Botănoiu,
secretar de stat

București, 12 octombrie 2015.
Nr. 2.155.

ANEXĂ

LISTA CU GRADATORII AUTORIZAȚI

Nr. crt.	Nume	Prenume	CNP
1	Andrei	Claudiu-Cătălin	1720915354758
2	Anghel	Victoria	2600728090030
3	Anghel	Mariana	2720619510058
4	Anghel	Gheorghe	1580924163200
5	Balcan	Ionel	1690731093405
6	Baltă	Leonard Gabriel	1930514090047
7	Barbu	Fănel	1820718090059
8	Băidan	Elena	2670802521611
9	Bălă	Petre Cristian	1861231020127
10	Bănică	Elena Laura	2860102280019
11	Beke	Iudith	2830717020081
12	Belko	Alex	1910117020086
13	Belko	Erik	1920623020095
14	Bereanu	Gheorghe	1750608272654
15	Birău	Paul-Virgil	1780723200014
16	Birta	Izabella-Melinda	2890826020122
17	Blag	Simona-Elena	2770708100032
18	Bodea	Corneliu	1830803045353
19	Boiangiu	Gheorghe-Claudiu	1880321160087
20	Brateș	Ionelia-Aurelia	2781013211664
21	Bratu	Nela	2680225170486
22	Brutaru	Florian	1680616520074
23	Bucșan	Mihai	1860310133254
24	Bulgaru	Fănica	2790827174901
25	Bunta	Claudia-Ionela	2861028020071

Nr. crt.	Nume	Prenume	CNP
26	Bunta	Ioan-Valer	1820315020143
27	Burlacu	Dumitrache	1690903093401
28	Caliniuc	Dumitru	1541101070021
29	Calotă	Robert	1830507394441
30	Cernat	Manina	2670527090062
31	Cheteleș	Mirela	2660526261466
32	Chirică	Elena	2571008131223
33	Cioboată	Liviu-Ionuț	1891117282201
34	Cireășă	Aurelian-Tănase	1880529090040
35	Ciutacu	Ștefănuț	1851005090020
36	Cociașu	Ioan	1860210134172
37	Cornea	Ionica	2820609170046
38	Crăciun	Fevronia	2731105111136
39	Deacu	Aurelia	2700111463016
40	Diculescu	Georgeta	2631002400458
41	Dindere	Teodora Manuela	2871210284545
42	Dinu	Dănuț	1650112090011
43	Dîrman	Dănuț-Alin	1730602161041
44	Dobre	Cristian	1750222020030
45	Dobreanu	Cristina-Mihaela	2790311170322
46	Dobrinaș	Gheorghe	1780823360016
47	Dragomir	Cătălina-Irina	2850417161881
48	Drăgan	Petrică	1870616134219
49	Duga	Corina	2740812350319
50	Firțulescu	Cristiana-Sorina	2690617182801

Nr. crt.	Nume	Prenume	CNP
51	Gavrilă	Raluca	2901112360321
52	Gheorghe	Nelu	1740407212951
53	Ghimiș	Marius-Nicușor	1831122340466
54	Giuca	Liviu	1731225163261
55	Gorban	Eugen-Sergiu	1800512020103
56	Gorghiu	Ionela	2711211390010
57	Gramă	Vasilică	1690409093434
58	Grădinaru	Liana-Crina	2820216394082
59	Gurlui	Gheorghe	1650123514351
60	Haneș	Andrei	1880716020107
61	Hriscu	Ciprian-Pavel	1900622071369
62	Iancu	Ancuța-Alina	2800319340922
63	Ioniță	Robert-Irinel	1810418513375
64	Iordan	Gica	2701204170310
65	Iordăchioaia	Mariana	2650501340041
66	Ispas	Ștefan	1790321134017
67	Iuga	Oana Dalia	2860102022052
68	Iuhas	Monica-Maria	2781229300011
69	Ivan	Cecilia-Ana-Maria	2830725440066
70	Lavro	Marius Nicolae	1750827131267
71	Lefter	Ioana	2601013173171
72	Luca	Aurel	1590617243673
73	Lungu	Oana	2871114170051
74	Lupo	Rodica	2650530353943
75	Lupu	Victor	1690801421545
76	Malinche	Cosmin	1880421090053
77	Malinchi	Titi	1691011093418
78	Mancă	Adrian	1761027090010
79	Manea	Alexandru	1900307211181
80	Marian	Radu-Alin	1690327312958
81	Marin	Mihaela	2880618212720
82	Martin	Ramona-Cristina	2891006090028
83	Martin	Florentina	2880718341181
84	Martin	Floare-Alina	2790603350311
85	Mihalachi	Ionuț Dacian	1820114226792
86	Mogoș	Angela-Florentina	2851013340441
87	Moreanu	Gheorghe-Costel	1730608160011
88	Nan	Maria	2880728080090
89	Nedelcu	Bică	1741007090031
90	Negrilă	Constantin	1631028511692
91	Niculăieș	Alina-Gabriela	2840120360034
92	Nistor	Ileana	2650719160015
93	Nițu	Ion	1691006031849
94	Nyari	Eugen-Ștefan	1941010020150
95	Olteanu	Ana	2900902270042
96	Onica	Bogdan-Valentin	1811024100172
97	Oprean	Marcel-Ionel	1830220203676
98	Pană	Sorin-Daniel	1711001431510
99	Papurcă	Daniela	2781224511663

Nr. crt.	Nume	Prenume	CNP
100	Pascu	Aurelia	2671104161031
101	Pașca	Vasile	1710301012544
102	Pavăl	Costică	1890507270864
103	Paveliuc	Petronela Roxana	2890619226777
104	Păduraru	Mihaiela	2691030390029
105	Perșinaru	Iosif-Florin	1680407513507
106	Pesamosca	Cornelia Florina	2920413350073
107	Pintilie	Adrian	1840603170060
108	Piva	Diana	2800809022058
109	Poenaru	Oana-Andreea	2870917210014
110	Popa	Stan	1671121090011
111	Popa	Marian	1611230511662
112	Popa	Iordan-Lucian	1871104360337
113	Potor	Emil	1520515212956
114	Povară	Ionuț	1820325134180
115	Rață	Mihai	1811026134169
116	Rădulescu	Didi	1631108510052
117	Roman	Eduard	1830420142596
118	Roman	Cornel	1811215283554
119	Rucăreanu	Ana-Maria	2960104440029
120	Rucăreanu	Liliana	2750614513492
121	Rusinoiu	Ionuț	1820726091271
122	Rusu	Mihnea-Bogdan	1820523350058
123	Sandu	Marian	1730815090013
124	Săvulescu	Daniel	1710910100083
125	Somandru	Ionel	1840117134147
126	Stanciu	Dumitrel	1760305093407
127	Stanciu-Neacșu	Gavrilă-Gabriel	1670928093418
128	Stăncilă	Ileana-Geanina	2840524344155
129	Stoian	Constantin	1650221400078
130	Strechioiu	Eugen	1690515290575
131	Tălpău	Andra-Iuliana	2880308170068
132	Tecușan	Adriana	2630828354807
133	Teleagă	Gabriel	1670918070076
134	Terinte	Liviu Claudiu	1710215131253
135	Teslariu	Ioana-Violeta	2800423232839
136	Trofin	Meodora	2581024272630
137	Truță	Ana	2670620443072
138	Țmor	Nenad	1880821020073
139	Udrea	Marius-Renato	1840218090073
140	Vartic	Maria-Alexandra	2910325270013
141	Vasile	Radu-Alexandru	1901123090025
142	Vîrtopeanu	Georgiana-Camelia	2891222161695
143	Youssef	Randa	2851021440032
144	Zainea	Nicoleta	2721215390714
145	Zănoagă	Florin	1790914080120
146	Zifcsak	Ana	2720301350324

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 12

din 25 mai 2015

Dosar nr. 479/1/2015

Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Rodica Voicu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal — judecător-raportor
Zoița Milășan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Simona Camelia Marcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Marin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Duican	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emanuel Albu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 479/1/2015 este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 274 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de domnul judecător Ionel Barbă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent-șef Bogdan Georgescu.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 24 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 30.461/3/2013.

La termenul de judecată din 11 mai 2015, magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că, la dosarul cauzei, au fost depuse jurisprudența comunicată de curțile de apel și raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților la data de 6 aprilie 2015. Potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile din litigiul în care a fost formulată sesizarea nu au depus puncte de vedere privind chestiunea de drept dedusă judecării.

Președintele completului a constatat că nu există chestiuni prealabile, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, iar pronunțarea deciziei a fost amânată la data de 25 mai 2015.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin încheierea din 24 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 30.461/3/2013, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă, în condițiile Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 215/2001*), și ale Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*), unitatea administrativ-teritorială prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București”.

II. Expunerea succintă a procesului

2. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București la data de 13 septembrie 2013, reclamantul municipiul București, prin primarul general, a solicitat anularea Hotărârii Consiliului General al Municipiului București nr. 204 din 4 iulie 2013 privind aprobarea bugetului Regiei Autonome de Transport București pe anul 2013, susținând, în esență, că hotărârea este nelegală, deoarece a fost adoptată cu nerespectarea prevederilor art. 6 alin. (1) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2008 privind măsuri economico-financiare la nivelul unor operatori economici, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 203/2009, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2008*). În drept, reclamantul a invocat Legea nr. 554/2004, Legea nr. 215/2001, Legea bugetului de stat pe anul 2013 nr. 5/2013, cu modificările și completările ulterioare, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2008.

3. Pârâtul Consiliul General al Municipiului București a depus întâmpinare, prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii pentru neintroducerea în cauză a beneficiarului actului administrativ atacat, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

4. Prin Sentința civilă nr. 292 din 16 ianuarie 2014, Tribunalul București — Secția de contencios administrativ și fiscal a admis excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului, invocată din oficiu, și a respins acțiunea în consecință.

5. Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a reținut că nu este de conceput o acțiune introdusă de unitatea administrativ-teritorială împotriva organului său deliberativ, în realitate fiind vorba de un conflict între autoritățile administrației publice locale, respectiv între primar și consiliul local. Este adevărat că, potrivit art. 21 alin. (2) și 62 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, unitatea administrativ-teritorială este reprezentată în justiție de către primar, însă această reprezentare are loc numai în raporturile cu terții, nu însă și în raport cu organul

deliberativ al administrației locale. În raporturile de drept administrativ dintre autoritățile administrației publice, fiecare autoritate stă în nume propriu, iar nu în calitate de reprezentant al unității administrativ-teritoriale.

6. În consecință, tribunalul a reținut că acțiunea trebuie privită, în ceea ce privește admisibilitatea sa, din perspectiva unei acțiuni formulate de primar pentru anularea unei hotărâri a consiliului local. Or, prin Decizia nr. IV/2003, pronunțată de Curtea Supremă de Justiție — Secțiile Unite în soluționarea unui recurs în interesul legii, s-a decis, în interpretarea dispozițiilor art. 68 alin. (1) lit. b) cu referire la art. 27 alin. (1), art. 46 și la art. 71 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 — în forma în vigoare la data pronunțării acestei soluții —, că primarul nu are calitatea de a ataca, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local. Cum de la data pronunțării acestei decizii și până în prezent nu au avut loc modificări legislative esențiale în ce privește atribuțiile autorităților administrației publice locale și raporturile dintre acestea, care să atragă caducitatea soluției adoptate de instanța supremă, rezultă că aceasta se impune a fi respectată în continuare de toate instanțele judecătorești.

7. Împotriva sentinței pronunțate de tribunal a declarat recurs reclamantul municipiul București, prin primarul general, contestând legalitatea acesteia și susținând, în esență, că reclamantul are calitate procesuală activă, deoarece municipiul București, ca unitate administrativ-teritorială, este întotdeauna subiect de drept procesual activ/pasiv în litigiile de contencios administrativ, vizând actele emise, în numele și pe seama sa, în exercitarea atribuțiilor și competențelor prevăzute de lege, iar, potrivit art. 21 alin. (2) și art. 62 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, este reprezentantă în justiție de către primar.

8. Intimatul Consiliul General al Municipiului București a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului, argumentând, în esență, că dreptul de control al legalității actelor administrative emise de consiliile locale reprezintă atributul prefectului, în conformitate cu dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 340/2004*), și art. 1 alin. (8) din Legea nr. 554/2004, iar, din coroborarea dispozițiilor art. 45 alin. (1), art. 68 alin. (1) și art. 115 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 215/2001, rezultă că actele emise de consiliul local și de primar au caracter independent, niciuna dintre aceste autorități neputând exercita direct o cale de atac împotriva actului celeilalte.

9. Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal cu nr. 30.461/3/2013, iar, prin Încheierea din 24 noiembrie 2014, instanța a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată la pct. I.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

10. Părțile nu au exprimat un punct de vedere cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

11. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de sesizare a Înaltei Curți, în raport cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă și cu aspectele relevate în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru următoarele argumente:

— sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, instanța care formulează sesizarea este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform dispozițiilor art. 10 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 554/2004, iar

soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, întrucât litigiul de fond vizează legalitatea unei hotărâri emise de Consiliul General al Municipiului București, atacată cu acțiune în anulare de municipiul București, prin primarul general;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se cere este nouă și nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. Anterior, Curtea Supremă de Justiție — Secțiile Unite, prin Decizia nr. IV din 23 iunie 2003, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, a stabilit, în aplicarea dispozițiilor art. 68 alin. (1) lit. b) cu referire la art. 27 alin. (1), art. 46 și la art. 71 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, că primarul nu are calitatea de a ataca, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local. În urma modificărilor și republicării Legii nr. 215/2001, dispozițiile art. 68 alin. (1) lit. b), respectiv ale art. 27 alin. (1), reținute în considerentele deciziei menționate, nu se mai regăsesc în conținutul noilor norme juridice, forma în vigoare la data emiterii actului administrativ care formează obiectul litigiului de fond. În consecință, sunt incidente dispozițiile art. 518 din Codul de procedură civilă.

B. Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării

12. În raport cu prevederile art. 518 din Codul de procedură civilă se observă că, la data sesizării primei instanțe cu soluționarea litigiului în care a fost formulată prezenta sesizare — 13 septembrie 2013 — nu mai subzista formularea art. 68 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 215/2001, iar Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 era abrogată de Legea nr. 554/2004, dispoziții care au avut caracter determinant la pronunțarea Deciziei nr. IV din 23 iunie 2003 a Curții Supreme de Justiție — Secțiile Unite.

13. Astfel fiind, în raport cu data începerii litigiului în care a fost formulată prezenta sesizare, sunt relevante dispozițiile art. 5, art. 6 alin. (2), art. 21, art. 23, art. 45 alin. (1), art. 48, art. 61 alin. (1) și (2), art. 62 alin. (1), art. 63 alin. (1), art. 80, art. 82, art. 83 alin. (3), art. 115 alin. (1), (2), (3) și (7) din Legea nr. 215/2001.

14. Totodată, sunt relevante și dispozițiile art. 1 alin. (1), (2), (6) și (8), art. 2 alin. (1) lit. a), b), c) și f) și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

15. În contextul modificărilor intervenite în cuprinsul Legii nr. 215/2001, respectiv în contextul adoptării unei noi legi a contenciosului administrativ, curtea de apel a apreciat că este necesar a se lămuri dacă unitatea administrativ-teritorială, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București.

16. Rațiunea care a determinat formularea sesizării rezidă în faptul că, spre deosebire de data pronunțării Deciziei nr. IV din 23 iunie 2013 a Curții Supreme de Justiție — Secțiile Unite, la data începerii procesului în care a fost formulată sesizarea, Legea nr. 215/2001 nu mai prevede expres faptul că, în cazul în care apreciază actul consiliului local ca fiind ilegal, primarul îl sesizează pe prefect și, în plus, dispozițiile art. 48 alin. (2) și art. 115 alin. (3) din Legea nr. 215/2001 prevăd comunicarea hotărârilor consiliului local atât către prefect, cât și către primar, fără ca, în acest din urmă caz, să se precizeze că scopul comunicării este limitat la încunoștințarea organului executiv pentru aducerea la îndeplinire a hotărârilor respective.

17. În privința chestiunii de drept nu au fost identificate aspecte relevante în jurisprudența Curții de Apel București, a instanțelor naționale sau ale altor state, a Curții de Justiție a Uniunii Europene ori a Curții Europene a Drepturilor Omului.

V. Jurisprudența instanțelor naționale

A. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

18. Prin Decizia nr. IV din 23 iunie 2003, Curtea Supremă de Justiție — Secțiunile Unite a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție și, în aplicarea dispozițiilor art. 68 alin. (1) lit. b), cu referire la art. 27 alin. (1), art. 46 și la art. 71 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, a stabilit că primarul nu are calitatea de a ataca, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local.

19. În motivarea deciziei respective, Curtea Supremă de Justiție — Secțiunile Unite a reținut, în esență, prin raportare la dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2), art. 27 alin. (1), art. 46, art. 67 alin. (1), art. 68 alin. (1) lit. b), art. 71 alin. (1) și art. 135 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, forma în vigoare la momentul respectiv, că actele emise de consiliul local și de primar au caracter independent, niciuna dintre aceste autorități neputând exercita direct o cale de atac împotriva actului celeilalte autorități, singura autoritate publică investită cu acest atribut fiind prefectul, primarul având doar posibilitatea de a-l sesiza pe prefect în termen de 3 zile de la adoptarea hotărârii consiliului local, în cazul în care apreciază că aceasta este ilegală.

20. În jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu a fost identificată jurisprudență relevantă, întrucât, potrivit art. 10 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004, procesele privind actele administrative emise de autoritățile publice locale se soluționează în fond de tribunal, iar recursul se judecă de curtea de apel, astfel că Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți nu este investită cu soluționarea, în recurs, a unor asemenea litigii, pentru a fi în măsură să dezvolte o jurisprudență în privința chestiunii de drept ce se cere a fi lămurită.

B. În cauză, Înalta Curte de Casație și Justiție a solicitat curților de apel să comunice jurisprudența identificată la nivelul circumscripției lor teritoriale cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

21. Din analiza hotărârilor judecătorești și a opiniilor comunicate de curțile de apel au fost constatate aspectele arătate în continuare.

22. Într-o orientare jurisprudențială, instanțele au reținut că primarul, ca autoritate executivă a unității administrativ-teritoriale, are calitate procesuală activă de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de consiliul local, ca autoritate deliberativă. În susținerea acestei opinii au fost invocate prevederile art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. a) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 și ale art. 21 alin. (1), (2) și (2¹), art. 46, art. 48 și art. 55 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, faptul că legea nu restrânge acest drept al unității administrativ-teritoriale, prin primar, precum și interesul public în promovarea acțiunii.

23. Într-o altă orientare jurisprudențială, instanțele au reținut că primarul, ca autoritate executivă a unității administrativ-teritoriale, nu are calitate procesuală activă de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de consiliul local, ca autoritate deliberativă. În susținerea acestei opinii a fost invocată și Decizia nr. IV din 23 iunie 2003 a Curții Supreme de Justiție — Secții Unite.

VI. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

24. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat faptul că nu s-a verificat și nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu referire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

25. Prin Decizia nr. 356 din 10 decembrie 2002, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 215/2001, forma în vigoare la momentul respectiv, reținând următoarele:

„[...] posibilitatea primarului de a se adresa justiției depinde de calitatea în care acesta acționează în instanță. Astfel, potrivit art. 120 din Constituție și art. 21 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, primarul reprezintă autoritatea executivă a administrației publice locale; în același timp însă, conform art. 67 din același act normativ, primarul este reprezentantul în justiție al colectivității locale, ca persoană juridică de drept public.

[...] în calitate de autoritate executivă a administrației publice locale, primarul exercită doar acele atribuții care îi sunt conferite de lege. În acest sens art. 5 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 prevede: «Competențele și atribuțiile autorităților administrației publice locale se stabilesc numai prin lege. Aceste competențe sunt depline și exclusive, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.»

Pe de altă parte însă, autorul excepției a arătat că primarul poate acționa și în calitate de reprezentant al unității administrativ-teritoriale, care este un subiect de drept public. Din această perspectivă autorul excepției a susținut că, datorită nerecunoașterii dreptului primarului de a se adresa direct instanțelor de judecată, se restrânge, pe cale de consecință, accesul liber la justiție al comunității locale pe care acesta o reprezintă. Astfel, potrivit art. 19 din Legea nr. 215/2001, «Comunele, orașele și județele sunt persoane juridice de drept public [...], iar conform art. 67 alin. (1) din aceeași lege, primarul reprezintă comuna sau orașul în relațiile cu alte autorități publice, cu persoanele fizice sau juridice române sau străine, precum și în justiție.»

Din prevederile art. 67 din Legea nr. 215/2001 reiese că primarul este abilitat să reprezinte în justiție unitatea administrativ-teritorială, dar această dispoziție vizează numai raporturile colectivității locale cu terții, nu și pe cele cu consiliul local, care este un organ al unității administrativ-teritoriale ca și primarul și are aceeași legitimitate cu acesta.

Având aceeași legitimitate, cele două autorități locale emit acte cu efecte similare. Astfel, potrivit art. 46 și, respectiv, art. 71 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, atât hotărârile consiliului local, cât și dispozițiile primarului sunt fie acte cu caracter normativ, fie cu caracter individual. Aceste acte sunt supuse unui control judecătoresc simetric, nici una dintre cele două autorități neputând ataca, în mod direct, în contencios administrativ, actele emise de cealaltă. Autoritatea căreia îi incumbă sarcina de a veghea la respectarea legii în desfășurarea activităților aferente exercitării autonomiei locale este prefectul, care acționează în calitate de reprezentant al Guvernului în teritoriu, în vederea sesizării instanței judecătorești cu privire la pretinsa ilegalitate a unui act al consiliului local. Această competență este, de altfel, prevăzută de art. 27 alin. (1) din lege, potrivit căruia: «Prefectul poate ataca, în total sau în parte, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local sau de consiliul județean, precum și dispozițiile emise de primar sau de președintele consiliului județean, în cazul în care consideră aceste acte sau prevederi din ele ca fiind ilegale [...].»

Faptul că primarul nu dispune de o cale de atac directă împotriva hotărârilor consiliului local pe care le consideră ilegale nu echivalează însă cu excluderea posibilității ca aceste acte să fie deduse controlului instanțelor de judecată. Pe lângă posibilitatea generală a prefectului de a ataca asemenea acte în contencios administrativ, există și situații specifice în care controlul judecătoresc poate fi declanșat la inițiativa altor

persoane, spre exemplu, în cazul prevăzut la art. 47 din Legea nr. 215/2001, când *«acțiunea poate fi introdusă de orice persoană interesată.»*»

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse judecării

26. Judecătorul desemnat în temeiul art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă a întocmit raportul asupra chestiunii de drept supuse judecării, prin care, în temeiul art. 520 alin. (11) raportat la art. 516 alin. (7) din Codul de procedură civilă, a întocmit și a motivat proiectul soluției ce se propune a fi dată, în sensul că, „în condițiile Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, unitatea administrativ-teritorială, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București”.

27. În esență, judecătorul-raportor a argumentat în sensul celor arătate în continuare.

27.1. Ca urmare a modificărilor și completărilor aduse Legii nr. 215/2001, formularea dispozițiilor art. 68 alin. (1) lit. b) și art. 27 alin. (1) din această lege, reținută în considerentele Deciziei Curții Supreme de Justiție — Secțiunile Unite nr. IV din 23 iunie 2003, nu se mai regăsește în conținutul noilor norme juridice, astfel cum erau în vigoare la data soluționării recursului în interesul legii, fiind incidente prevederile art. 518 din Codul de procedură civilă.

27.2. Chestiunea de drept ce formează obiectul prezentei sesizări este diferită, întrucât, deși privește în principal tot primarul, întrebarea se referă la calitatea sa de reprezentant al unității administrativ-teritoriale, potrivit art. 62 din Legea nr. 215/2001, partea vătămată fiind orașul/municipiul/comuna, iar nu primarul în nume propriu.

27.3. Este de observat caracterul inovator al noii legi a contenciosului care consfințește cadrul general pentru exercițiul contenciosului administrativ obiectiv, prin legiferarea generală a dreptului la acțiune al persoanelor de drept public împotriva actelor care vătămă starea de legalitate obiectivă.

27.4. Sunt relevante prevederile art. 1 alin. (1), (2) și (8), art. 2 alin. (1) lit. a), b) și r) din Legea nr. 554/2004 și ale art. 19 din Legea nr. 215/2001, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 356 din 10 decembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 3 martie 2003, precum și prevederile art. 11 din Cartea europeană a autonomiei locale, adoptată la Strasbourg la 15 octombrie 1985, ratificată de România prin Legea nr. 199/1997.

27.5. Se poate concluziona în sensul că unitatea administrativ-teritorială, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București, având în vedere calitatea sa de subiect de drept public, conform art. 1 alin. (8) din Legea nr. 554/2004, atunci când se invocă vătămarea unui interes legitim public, conform art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. a) și r) din Legea nr. 554/2004 cu raportare la competențele autonome ale colectivității teritoriale, conform art. 3 alin. (1) din Legea nr. 215/2001.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

A. Cu privire la admisibilitatea sesizării

28. În raport cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă se constată că sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate a sesizării, întrucât:

— sesizarea a fost formulată într-o cauză aflată în stare de judecată, respectiv Dosarul nr. 30.461/3/2013, aflat pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal;

— instanța care a formulat sesizarea — Curtea de Apel București — este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform art. 10 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 554/2004;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, întrucât litigiul are ca obiect acțiunea formulată de unitatea administrativ-teritorială municipiul București, prin primarul general, prin care se solicită anularea unei hotărâri a Consiliului General al Municipiului București.

29. Se constată că sunt îndeplinite atât cerința referitoare la elementul de noutate, cât și condiția ca asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat, iar problema de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, pentru considerentele arătate în continuare.

29.1. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu cu privire la chestiunea de drept menționată la pct. I privind dreptul unității administrativ-teritoriale, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București, în condițiile Legii nr. 215/2001 și Legii nr. 554/2004.

29.2. Instanța supremă s-a pronunțat anterior prin Decizia nr. IV din 23 iunie 2003, în soluționarea unui recurs în interesul legii, în sensul că: „În aplicarea dispozițiilor art. 68 alin. (1) lit. b) cu referire la art. 27 alin. (1), art. 46 și la art. 71 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, stabilește că primarul nu are calitatea de a ataca, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local”.

29.3. Ca urmare a modificărilor aduse Legii nr. 215/2001, formularea dispozițiilor art. 27 alin. (1) și art. 68 alin. (1) lit. b), avută în vedere la pronunțarea Deciziei nr. VI din 23 iunie 2003, nu se mai regăsește în conținutul actual al legii respective, fiind incidente dispozițiile art. 518 din Codul de procedură civilă, conform cărora „Decizia în interesul legii își încetează aplicabilitatea la data modificării, abrogării sau constatării neconstituționalității dispoziției legale care a făcut obiectul interpretării”.

29.4. Elementul de noutate rezidă și în faptul că, la pronunțarea Deciziei nr. IV din 23 iunie 2003, Curtea Supremă de Justiție — Secțiunile Unite a avut în vedere dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990, care a fost înlocuită de o nouă reglementare în materie, respectiv Legea nr. 554/2004.

29.5. Totodată, se cuvine a fi observat faptul că, în comparație cu Decizia nr. IV din 23 iunie 2003 a Curții Supreme de Justiție — Secțiunile Unite, care viza dreptul primarului de a ataca, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local, în prezenta cauză, chestiunea de drept este diferită, întrucât vizează dreptul unității administrativ-teritoriale, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul — în exercitarea calității de reprezentant conferite de art. 62 din Legea nr. 215/2001 — de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București. Cu alte cuvinte, în prezenta cauză, partea vătămată este unitatea administrativ-teritorială, iar nu primarul în nume propriu.

B. Cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării

30. Chestiunea de drept supusă dezlegării, astfel cum a fost formulată de instanța de trimitere, vizează dreptul unității administrativ-teritoriale, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București, în condițiile Legii nr. 215/2001 și ale Legii nr. 554/2004.

31. Dispozițiile supuse interpretării, menționate în expunerea punctului de vedere al instanței de trimitere, sunt următoarele:

— art. 5, art. 6 alin. (2), art. 21, art. 23, art. 45 alin. (1), art. 48, art. 61 alin. (1) și (2), art. 62 alin. (1), art. 63 alin. (1), art. 80, art. 82, art. 83 alin. (3), art. 115 alin. (1) lit. a), (2), (3) și (7) din Legea nr. 215/2001:

„Art. 5. — (1) Autoritățile administrației publice locale exercită, în condițiile legii, competențe exclusive, competențe partajate și competențe delegate.

(2) Autonomia locală conferă autorităților administrației publice locale dreptul ca, în limitele legii, să aibă inițiative în toate domeniile, cu excepția celor care sunt date în mod expres în competența altor autorități publice.”

„Art. 6. — (1) [...]”

(2) În relațiile dintre autoritățile administrației publice locale și consiliul județean, pe de o parte, precum și între consiliul local și primar, pe de altă parte, nu există raporturi de subordonare.”

„Art. 21. — (1) Unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu. Acestea sunt subiecte juridice de drept fiscal, titulare ale codului de înregistrare fiscală și ale conturilor deschise la unitățile teritoriale de trezorerie, precum și la unitățile bancare. Unitățile administrativ-teritoriale sunt titulare ale drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele privind administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și privat în care acestea sunt parte, precum și din raporturile cu alte persoane fizice sau juridice, în condițiile legii.

(2) În justiție, unitățile administrativ-teritoriale sunt reprezentate, după caz, de primar sau de președintele consiliului județean.”

„Art. 23. — (1) Autoritățile administrației publice prin care se realizează autonomia locală în comune, orașe și municipii sunt consiliile locale, comunale, orașenești și municipale, ca autorități deliberative, și primarii, ca autorități executive. Consiliile locale și primarii se aleg în condițiile prevăzute de legea pentru alegerea autorităților administrației publice locale.

(2) Consiliile locale și primarii funcționează ca autorități ale administrației publice locale și rezolvă treburile publice din comune, orașe și municipii, în condițiile legii.”

„Art. 45. — (1) În exercitarea atribuțiilor ce îi revin consiliul local adoptă hotărâri, cu votul majorității membrilor prezenți, în afară de cazurile în care legea sau regulamentul de organizare și funcționare a consiliului cere o altă majoritate.”

„Art. 48. — (1) Secretarul unității administrativ-teritoriale nu va contrasemna hotărârea în cazul în care consideră că aceasta este ilegală. În acest caz va depune în scris și va expune consiliului local opinia sa motivată, care va fi consemnată în procesul-verbal al ședinței.

(2) Secretarul unității administrativ-teritoriale va comunica hotărârile consiliului local primarului și prefectului de îndată, dar nu mai târziu de 10 zile lucrătoare de la data adoptării.

(3) Comunicarea, însoțită de eventualele obiecții cu privire la legalitate, se face în scris de către secretar și va fi înregistrată într-un registru special destinat acestui scop.”

„Art. 61. — (1) Primarul îndeplinește o funcție de autoritate publică.

(2) Primarul asigură respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, a hotărârilor consiliului local; dispune măsurile necesare și acordă sprijin pentru aplicarea ordinelor și instrucțiunilor cu caracter normativ ale miniștrilor, ale celorlalți conducători ai autorităților administrației publice centrale, ale prefectului, precum și a hotărârilor consiliului județean, în condițiile legii.”

„Art. 62. — (1) Primarul reprezintă unitatea administrativ-teritorială în relațiile cu alte autorități publice, cu persoanele fizice sau juridice române ori străine, precum și în justiție.”

„Art. 63. — (1) Primarul îndeplinește următoarele categorii principale de atribuții:

a) atribuții exercitate în calitate de reprezentant al statului, în condițiile legii;

b) atribuții referitoare la relația cu consiliul local;

c) atribuții referitoare la bugetul local;

d) atribuții privind serviciile publice asigurate cetățenilor;

e) alte atribuții stabilite prin lege.”

„Art. 80. — Autoritățile administrației publice locale din municipiul București sunt Consiliul General al Municipiului București și consiliile locale ale sectoarelor, ca autorități deliberative, precum și primarul general al municipiului București și primarii sectoarelor, ca autorități executive, alese în condițiile legii pentru alegerea autorităților administrației publice locale.”

„Art. 82. — Consiliul General al Municipiului București se constituie, funcționează și îndeplinește atribuțiile prevăzute de dispozițiile prezentei legi pentru consiliile locale, care se aplică în mod corespunzător.”

„Art. 83. — [...]”

(3) Primarul general și viceprimarii municipiului București funcționează și îndeplinesc atribuțiile prevăzute de dispozițiile prezentei legi pentru primarii și viceprimarii comunelor și orașelor, care se aplică în mod corespunzător.”

„Art. 115. — (1) Pentru îndeplinirea atribuțiilor ce le revin:

a) primarul emite dispoziții; [...]

(2) Dispozițiile primarului se comunică în mod obligatoriu prefectului județului, în cel mult 5 zile lucrătoare de la semnarea lor.

(3) Hotărârile consiliului local se comunică în mod obligatoriu:

a) primarului unității administrativ-teritoriale;

b) prefectului județului. [...]

(7) Dispozițiile primarului, hotărârile consiliului local și hotărârile consiliului județean sunt supuse controlului de legalitate al prefectului în condițiile legii care îi reglementează activitatea.”;

— art. 1 alin. (1), (2), (6) și (8), art. 2 alin. (1) lit. a), b), c) și f) și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004:

„Art. 1. — Subiectele de sesizare a instanței

(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.

(2) Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.

(...)

(6) Autoritatea publică emitentă a unui act administrativ unilateral nelegal poate să solicite instanței anularea acestuia, în situația în care actul nu mai poate fi revocat întrucât a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice. În cazul admiterii acțiunii, instanța se pronunță, dacă a fost sesizată prin cererea de chemare în judecată, și asupra validității actelor juridice încheiate în baza actului administrativ nelegal, precum și asupra efectelor juridice produse de acestea. Acțiunea poate fi introdusă în termen de un an de la data emiterii actului.

(...)

(8) Prefectul, Agenția Națională a Funcționarilor Publici și orice subiect de drept public pot introduce acțiuni în contencios administrativ, în condițiile prezentei legi și ale legilor speciale.”

„Art. 2. — Semnificația unor termeni

(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *persoană vătămată* — orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate;

b) *autoritate publică* — orice organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public; sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public, în regim de putere publică;

c) *act administrativ* — actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice; sunt asimilate actelor administrative, în sensul prezentei legi, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte administrative supuse competenței instanțelor de contencios administrativ;

(...)

f) *contencios administrativ* — activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim.”

„Art. 3. — (1) Prefectul poate ataca direct în fața instanței de contencios administrativ actele emise de autoritățile administrației publice locale, dacă le consideră nelegale.”

32. Elementul de noutate al chestiunii de drept este determinat de aspectele expuse anterior, în cuprinsul pct. 28.

33. În primul rând, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că și în prezent își mențin validitatea considerentele Deciziei nr. IV din 23 iunie 2003 a Curții Supreme de Justiție — Secțiunile Unite, în sensul că „primarul are dreptul să acționeze și poate fi chemat în justiție ca reprezentant al persoanei de drept public”, unitatea administrativ-teritorială, în temeiul dispozițiilor art. 62 alin. (1) din Legea nr. 215/2001.

34. În acest context urmează a se analiza dacă modificările survenite în privința cadrului legislativ în vigoare la data pronunțării Deciziei nr. IV din 23 iunie 2003 a Curții Supreme de Justiție — Secțiunile Unite conferă consistență concluziei recunoașterii dreptului unității administrativ-teritoriale, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau Consiliul General al Municipiului București.

35. În sensul celor expuse anterior elementul de noutate rezidă în modificarea prevederilor art. 27 alin. (1) și art. 68 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 215/2001, care, la data pronunțării

Deciziei nr. IV din 23 iunie 2003 a Curții Supreme de Justiție — Secțiunile Unite, aveau următorul conținut:

„Art. 27. — (1) Prefectul poate ataca, în total sau în parte, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local sau de consiliul județean, precum și dispozițiile emise de primar sau de președintele consiliului județean, în cazul în care consideră aceste acte sau prevederi din ele ca fiind ilegale. Actul sau prevederile acestuia care au fost atacate sunt suspendate de drept.”

„Art. 68. — (1) Primarul îndeplinește următoarele atribuții principale:

[...]

b) asigură ducerea la îndeplinire a hotărârilor consiliului local. În situația în care apreciază că o hotărâre este ilegală, în termen de 3 zile de la adoptare îl sesizează pe prefect”.

36. Este de observat că, în forma Legii nr. 215/2001, la data pronunțării prezentei decizii, prevederile art. 27 alin. (1) din forma în vigoare la data pronunțării Deciziei nr. IV din 23 iunie 2003 a Curții Supreme de Justiție — Secțiunile Unite își găsesc corespondent în dispozițiile legale care consacră dreptul de tutelă administrativă al prefectului în privința actelor autorităților administrației publice locale, respectiv art. 123 alin. (5) din Constituție, art. 115 alin. (7) din Legea nr. 215/2001, art. 19 alin. (1) lit. a) și e) din Legea nr. 340/2004 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

37. De asemenea, se observă că dispozițiile art. 68 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 215/2001, în forma în vigoare la data pronunțării Deciziei nr. IV din 23 iunie 2003 a Curții Supreme de Justiție — Secțiunile Unite, referitoare la atribuția primarului de a aduce la îndeplinire hotărârile consiliului local își găsesc în prezent corespondent în dispozițiile art. 61 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, care dispun în sensul că „primarul asigură [...] punerea în aplicare [...] a hotărârilor consiliului local”.

38. Este adevărat că prevederile tezei a doua a art. 68 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 215/2001, în forma în vigoare la data pronunțării Deciziei nr. IV din 23 iunie 2003 a Curții Supreme de Justiție — Secțiunile Unite, conform cărora „în situația în care apreciază că o hotărâre este ilegală, în termen de 3 zile de la adoptare îl sesizează pe prefect”, nu își găsesc un corespondent în dispozițiile Legii nr. 215/2001, în forma în vigoare la data pronunțării prezentei decizii.

39. Cu toate acestea, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că modificările expuse, intervenite în privința dispozițiilor Legii nr. 215/2001, nu consacră *expressis verbis* dreptul unității administrativ-teritoriale, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau Consiliul General al Municipiului București.

40. Recunoașterea unui asemenea drept nu poate fi dedusă nici pe cale de interpretare, ca o consecință a suprimării textului de lege care prevedea expres dreptul primarului de a-l sesiza pe prefect în situația în care aprecia că o hotărâre a consiliului local este ilegală.

41. Totodată, se observă că, atunci când a dorit să confere primarului dreptul de a sesiza instanța de contencios administrativ cu privire la anumite împrejurări de drept referitoare la activitatea consiliului local, legiuitorul a prevăzut expres, așa cum a făcut-o, spre exemplu, în cuprinsul art. 55 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, în sensul că primarul poate să sesizeze instanța de contencios administrativ cu privire la cazurile de dizolvare de drept a consiliului local prevăzute la alin. (1) al aceluiași articol. Conform art. 55 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, „(2) Primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale, prefectul sau orice altă persoană interesată poate să sesizeze instanța de contencios administrativ cu privire la cazurile prevăzute la alin. (1). Instanța analizează situația de fapt și se pronunță cu privire la dizolvarea

consiliului local. Hotărârea instanței este definitivă și se comunică prefectului”. În ipoteza reglementată de textul de lege se observă că legiuitorul a prevăzut expres faptul că dreptul de sesizare a instanței este recunoscut deopotrivă mai multor subiecte de drept, respectiv primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale, prefectul sau orice altă persoană interesată.

42. Într-o altă ipoteză, așa cum secretarului unității administrativ-teritoriale i-a conferit, prin dispozițiile art. 47 și 48 din Legea nr. 215/2001, atribuții de asigurare a legalității hotărârilor consiliului local, dacă ar fi avut intenția de a recunoaște și primarului atribuții în privința legalității hotărârilor adoptate de consiliul local, legiuitorul ar fi făcut-o în mod expres. Astfel, conform art. 47 și art. 48 alin. (1) și (2) din Legea nr. 215/2001: „hotărârile consiliului local [...] se contrasemnează, pentru legalitate, de către secretar”; „secretarul unității administrativ-teritoriale nu va contrasemna hotărârea în cazul în care consideră că aceasta este ilegală. În acest caz, va depune în scris și va expune consiliului local opinia sa motivată, care va fi consemnată în procesul-verbal al ședinței”; „comunicarea, însoțită de eventualele obiecții cu privire la legalitate, se face în scris de către secretar și va fi înregistrată într-un registru special destinat acestui scop.”

43. În consecință, pentru identitate de rațiune, dacă ar fi avut intenția de a recunoaște și primarului atribuții în privința legalității hotărârilor consiliului local, legiuitorul ar fi prevăzut expres un asemenea drept ori o asemenea competență, așa cum a procedat în situațiile expuse la pct. 40 și 41.

44. Este adevărat că dispozițiile art. 48 alin. (2) și art. 115 alin. (3) din Legea nr. 215/2001 prevăd că hotărârile consiliului local se comunică primarului, fără precizarea că scopul unei astfel de comunicări este limitat la încunoștințarea autorității executive pentru ducerea la îndeplinire a hotărârilor respective. Deși acest scop nu este prevăzut expres de lege, el rezultă pe cale de interpretare. În mod evident, comunicarea hotărârilor consiliului local este realizată pentru a se asigura exercitarea atribuțiilor ce revin celor două autorități publice. Astfel, prefectului îi sunt comunicate hotărârile respective pentru a aprecia cu privire la exercitarea dreptului de tutelă administrativă prevăzut de art. 123 alin. (5) din Constituție, art. 115. alin. (7) din Legea nr. 215/2001, art. 19 alin. (1) lit. a) și e) din Legea nr. 340/2004 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, în timp ce primarului îi sunt comunicate pentru ducerea la îndeplinire a atribuției de punere în aplicare prevăzută de art. 61 alin. (2) din Legea nr. 215/2001.

45. În atare condiții, conform regulii de interpretare *lex dixit quam voluit*, se poate concluziona în sensul că rațiunea legiuitorului nu este în sensul recunoașterii dreptului unității administrativ-teritoriale, prin primar, de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București, întrucât, dacă ar fi intenționat să recunoască primarului un asemenea drept, ar fi făcut-o în mod expres.

46. Pentru aceste considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că a aprecia pe cale de interpretare că textele respective consacra dreptul unității administrativ-teritoriale, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București, reprezintă o extrapolare a rațiunilor avute în vedere de legiuitor în condițiile în care dispozițiile analizate nu consacra expres o asemenea posibilitate.

47. În sensul celor expuse la pct. 28.4, elementul de noutate rezidă și în modificarea cadrului legislativ în materia contenciosului administrativ, care, în prezent, este reprezentat de Legea nr. 554/2004.

48. *Prima facie*, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că nicio dispoziție din cuprinsul Legii nr. 554/2004 nu reglementează expres dreptul unității administrativ-teritoriale, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București.

49. Din perspectiva noului cadru legislativ în materia contenciosului administrativ este de remarcat faptul că, spre deosebire de Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, Legea nr. 554/2004 consacra atât un contencios subiectiv, cât și un contencios obiectiv.

50. Sub aspectul contenciosului subiectiv, în raport cu dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 raportat la art. 62 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că administrația publică în unitățile administrativ-teritoriale se organizează și funcționează în temeiul principiilor descentralizării, autonomiei locale, deconcentrării serviciilor publice, eligibilității autorităților administrației publice locale, legalității și consultării cetățenilor în soluționarea problemelor locale de interes deosebit [art. 2 alin. (1) din Legea nr. 215/2001], iar, în virtutea autonomiei locale, autorităților administrației publice locale le este consacrat legislativ exercițiul dreptului și capacitatea efectivă de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii [art. 3 alin. (1) și (2) din Legea nr. 215/2001].

51. Sistemul de organizare și funcționare a administrației publice locale, astfel cum este stabilit legislativ, presupune exercițiul concertat, real și efectiv al competențelor partajate ce revin autorității deliberative și autorității executive în scopul satisfacerii optime și efective a nevoilor comunității locale, fiind de neconceput un conflict între cele două autorități din cadrul aceleiași unități administrativ-teritoriale.

52. Atribuțiile primarului prevăzute de art. 63 din Legea nr. 215/2001 conferă autorității executive toate pârghiile și inițiativele necesare în vederea satisfacerii nevoilor comunitare, în timp ce atribuțiile consiliului local reglementate de art. 36 din Legea nr. 215/2001 conferă autorității deliberative dreptul de inițiativă și de a hotărî, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale.

53. Atribuțiile partajate conferite autorității deliberative și autorității executive se prezumă a fi exercitate deopotrivă în scopul satisfacerii nevoilor comunitare, în numele, în interesul și pentru unitatea administrativ-teritorială, neputând fi acceptată teza recunoașterii unui drept la acțiune în justiție al subiectului de drept (unitatea administrativ-teritorială, prin autoritatea sa executivă) împotriva lui însuși (unitatea administrativ-teritorială, prin autoritatea sa deliberativă).

54. Subsumat contenciosului obiectiv, în contextul dispozițiilor art. 1 alin. (8) coroborat cu art. 2 alin. (1) lit. a), b), c) și r) din Legea nr. 554/2004 raportate la dispozițiile art. 21 alin. (2) și art. 62 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, în chestiunea de drept supusă dezlegării, calitatea de subiect de sesizare a instanței aparține unității administrativ-teritoriale, ca persoană juridică de drept public, care exhibă un interes legitim public vătămat printr-o hotărâre a consiliului local, care este autoritatea sa deliberativă. Altfel spus, persoana juridică de drept public, prin autoritatea sa executivă, contestă un act al autorității sale deliberative.

55. A accepta o asemenea ipoteză reprezintă o îndepărtare de la principiile și pârghiile administrative ale sistemului de realizare a autonomiei locale. Este prezumat faptul că atât consiliul local, ca autoritate deliberativă, cât și primarul, ca autoritate executivă, în întreaga activitate desfășurată urmăresc

preeminența interesului public și satisfacerea nevoilor comunității locale. Această finalitate se presupune a fi atinsă prin exercitarea competențelor exclusive și partajate ce revin celor două autorități publice locale în reglementarea Legii nr. 215/2001. Legalitatea actelor emise de cele două autorități publice este asigurată prin atribuțiile conferite secretarului unității administrativ-teritoriale și prin controlul de tutelă administrativă exercitat de prefect.

56. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că își păstrează validitatea considerentele din Decizia nr. IV din 23 iunie 2003 a Curții Supreme de Justiție — Secțiile Unite, în sensul că „actele emise de consiliul local și de primar au caracter independent, niciuna dintre aceste autorități neputând exercita direct o cale de atac împotriva actului celeilalte autorități simetrice, singura autoritate publică investită cu acest atribut fiind prefectul.” În acest sens se observă că dispozițiile art. 46, în art. 71 alin. (1) și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, forma în vigoare la data pronunțării deciziei, se regăsesc în materialitatea lor în cuprinsul art. 45 și art. 68 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, forma în vigoare la data pronunțării prezentei decizii, respectiv în cuprinsul dispozițiilor art. 115 alin. (7) din Legea nr. 215/2001, art. 19 alin. (1) lit. a) și e) din Legea nr. 340/2004 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

57. Cu toate acestea, în temeiul art. 62 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 și art. 1 alin. (8) din Legea nr. 554/2004, primarului îi este recunoscut dreptul de a introduce acțiuni și de a reprezenta unitatea administrativ-teritorială în justiție.

58. Însă, în ceea ce privește legalitatea actelor adoptate de consiliul local, atât Constituția României, cât și Legea nr. 340/2004 și Legea nr. 554/2004 consacră competența

expresă ce revine prefectului sub forma controlului de tutelă administrativă.

59. A accepta teoria că unitatea administrativ-teritorială, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București, echivalează cu dobândirea de către primar a prerogativei controlului de tutelă administrativă. Or, în condițiile în care controlul de tutelă administrativă este expres și limitativ prevăzut la nivel constituțional, prin art. 123 alin. (5) din Constituție, iar, la nivel de lege organică, prin art. 115 alin. (7) din Legea nr. 215/2001, art. 19 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 340/2004 și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, ca prerogativă a prefectului, instanța judecătorească nu are posibilitatea ca, pe cale de interpretare a dispozițiilor în vigoare, să atribuie unor autorități publice competențe ce nu le-au fost conferite de legiuitor.

60. Pentru toate considerentele expuse, întrucât, în actualul cadru legislativ, legiuitorul nu a recunoscut expres dreptul la acțiune în discuție, deși atunci când a dorit să recunoască deopotrivă mai multor subiecte de drept exercitarea unor atribuții similare sau identice a introdus prevederi exprese, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, din interpretarea dispozițiilor expuse, rezultă că, în condițiile Legii nr. 215/2001 și ale Legii nr. 554/2004, unitatea administrativ-teritorială, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, nu are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 24 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 30.461/3/2013, și stabilește că:

În condițiile Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, unitatea administrativ-teritorială, prin autoritatea sa executivă, respectiv primarul, nu are dreptul de a ataca în fața instanței de contencios administrativ hotărârile adoptate de autoritatea sa deliberativă, respectiv consiliul local sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 25 mai 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Ionel Barbă

Magistrat-asistent-șef,
Bogdan Georgescu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

